

nantsubvalget foreslog altsaa ifjor denne Nedsættelse; men hvorledes opfyldte den ærede Finantsminister nu denne Genstilling om Personarten? Han opfyldte den saaledes, at han først lod os vente i 2 à 3 Maaneder, og da den saa endelig kom, var Nedsættelsen kun 2 Skilling paa hver Mil; og enten vi giver 32 Skilling eller 30 Skilling er ligegyldigt; det er Noget, som ikke har Meget at betyde; det er i alt Fald ikke den Maade, hvorpaa Udvalgets Flertal havde tænkt sig, at Nedsættelsen skulde ske. Det udtaltes ogsaa dengang ligefrem, at det kun var paa længere Reiser, man havde tænkt sig en betydeligere Nedsættelse. Jeg skulde derfor ønske, siden jeg nu engang er kommen til at tale om Personfragt, at denne maa komme ind i dette Lovforslag, og at det deri maa blive bestemt, hvor Meget der skal gives; thi kunne de Personer, der bo ved Jernbanene og have alle Slags Befordringsmidler til deres Nødværdighed, være tilfredse med, at Personartens Fastsættelse er overladt til Administrationen, saa kunne dog de Folk, der bo ude i Heddegnene, ikke være tilfredse dermed, idet de dog ogsaa have Krav paa at komme i Berøring med den øvrige Verden. Jeg haaber saaledes, at denne Post ogsaa maa komme ind i Lovforslaget, og at Personarten maa blive sat saa billig som muligt. Sluttelig skal jeg have, at det vilde være meget heldigt, om Brevarten blev sat ned til 5 Ore, idet det er meget sandsynligt, hvad den forrige Lovgivning og Praxis ogsaa synes at tale for, at Statskassen ikke vil komme til at tabe, men at Befolkningen vil vinde ikke saa ganske lidt derved.

**Fredrikssen:** I de ærede foregaaende Læres Foredrag var der et Par Bemærkninger, som ikke vare ganske rigtige. Det er saaledes ikke faktisk rigtig, at Afgiften af Breve væsentlig bæres af Almuen. (L. H. Nielsen: Det har jeg heller ikke sagt). Jeg siger herved ikke til den sidste ærede Læser men til den næstforegaaende (Wajer). Naar man undersøger, hvem Korrespondancen mest skyldes, vil man finde, hvad der jo iøvrigt ogsaa følger af sig selv, at det især er Handelsfolk og hvad man pleier at kalde den intelligente Del af Samfundet, der bærer den. Sa det er endog paafaldende, naar man ser paa hele Egne, at Brevenes Antal ligefrem staar i Forbindelse med, om der i disse Egne findes et større Antal andre Næringsdrivende, Haandværkere eller i det Hele andre Klasser end den her i Landet talrigste, Agerbrugeren. I Krigens Tid og i ganske enkelte Perioder kan det være anderledes, men man faar i det Hele taget et aldeles urigtigt Billede af, hvorfra Brevene komme, naar man antager, at de skulle komme fra de Samfundsclasser, som det ærede Medlem navnlig syntes at interessere sig for. Der var ligeledes i den nærmest foregaaende ærede Læres Foredrag Ting, som ikke stemme med de faktiske Forhold, og han indskrænkede

ganske vist ogsaa senere hen selv sine Udtalelser om, at Postvæsenet gav et Overskud. Det er en Feiltagelse, at Postvæsenet giver Overskud. Ser man nemlig rigtig efter, hvad der af disse 200,000 Rbd., som figurere som Overskud, bliver tilbage, saa vil man finde, at dette svinder bort. Den ærede Læser sigtede selv til, at man paa andre Steder paa Budgettet kunde finde Udgifter, som vedrøre Postvæsenet; men jeg maa dog ogsaa gjøre opmærksom paa, at der er Ting, som slet ikke findes paa Budgettet, men som dog maa drages fra Overskudet. Der er for det Første Renten af den betydelige Kapital, som Staten anvender i Postvæsenets Tjeneste, vistnok et Par Millioner, der er saa ogsaa den meget betydelige Sum, der maa anvendes til Amortiseringen f. Ex. af Postdampskibene, de store Beløb, der maa til for at dække Forringelsen af de herhen hørende Midlers Værdi. Naar man lægger ret Mærke til alle disse Forhold, vil man utvivlsomt finde, at Postvæsenet i Stedet for Overskud snarere giver Underbalance, saa at det er langt fra, at der herved opkræves en Skat af Befolkningen. Sa, jeg er vis paa, at naar man ser rigtig til, vil man finde, at Statskassen giver et Tilskud maasse 100,000 Rbd. om Aaret, eller hvor meget det nu kan blive. Naar jeg skulde bedømme det her foreliggende Forslag, vil jeg først og fremmest se paa, hvad jeg synes der er det Naturligste, om det er en passende Afrunding, der har fundet Sted; og jeg kan ikke negte, at der er Noget, der taler for, naar man har Li- eller Sundredtalsystemet, at bruge 10 eller 5. Det er det hurtigste, Nemmeste og Simpleste, og det vil i mange Forhold faae sin store Betydning, at de smaa Mynter, man vil komme til at bruge, blive 10- og 5- Ore, netop saadanne Mynter, som her er Spørgsmaal om. Det er nu imidlertid ganske vist et Hensyn, som ikke i og for sig har nogen aldeles afgjørende Betydning for sig alene; men naar jeg ser paa det andet Hensyn, har ganske vist ogsaa den Betragtning gjort sig gjældende, om der, for at Postvæsenet skal give noget Overskud, endog saa snarest, maa kræves denne Forhøielse. Den ærede sidste Læser anslog det til 200,000 Rbd. Nu tager man jo ogsaa Lidt fra paa andre Punkter, idet man saaledes ved Kjøb i det Store nedsætter en Rabat med 5 pCt. istedenfor 4, og det er ogsaa ganske rigtig — naar vi faae Litalssystemet, bør vi regne med 5 ved Nedsættelserne — ligeledes et Par andre Nedsættelser. Det kan derfor nok være, at man ikke burde gaa for høit, man burde maasse ikke gaa over 150,000 Rbd. Men selv om man nu virkelig kom til at opkræve en lille Smule Skat af Befolkningen, maa man fornuftigvis sammenligne denne Byrde med andre Byrder, som Befolkningen bærer. Sa, det er en Selvsølge, kunde vi faae vor Korrespondance gratis, var det jo en Fordel; i det Hele taget var det bedst, at vi fik Alt saa billigt som muligt, hvad vi faae af Stats-